

Ігор РИЗУНЯК

ЛУНА ПРОЩАЛЬНОГО АКОРДУ

“Лисаний Камінь”

Косів
2024

УДК 821.161.2
ББК 84.4(Укр6)
Р 49

Ризуняк І.
Р 49 **Луна прощального акорду**/Ризуняк – Косів: Писаний
Камінь, 2024 – 96 с.

ББК 84.4 (УКР6)

© І. Ризуняк, 2024
© Видавництво
«Писаний Камінь», 2024

ПЕРЕДМОВА

Шановний читачу, тобі не судилося у цій передмові знайти мовознавчого текстового аналізу побудови поетичних творів добродія Ігоря, чи означення їхньої приналежності до знаних літературних стилів. То не моя стихія... Для мене важливе інше: на час моїх роздумів стати його «ближнім» і не важливо в статусі товариша, друга, побратима, а чи шанувальника, щоб розділити його радості та почуття, хоча б ті, які він дозволив моїй душі огорнути та пригорнути. «Луна прощального акорду» – це не лжепророцтво і не факт занепандництва, то прихована поетична шкалка в глибині нашої зацікавленості або, скоріше, ненав'язливе запрошення читачів до ґрунтового пошуку неіснуючого акорду. Бо для поетів природньо заховувати за багатогранністю слово образів, звабливих мудрувань, за сарказмом захищеному в напівпоблажливий відблиск повчального погляду, чи багатозначну усмішку приховану вусатою занавіскою, даровану Богом дотичність до істин. Завидна приреченість на мудрування часто обеззброюють наше читацьке сприйняття життєвих візій, вималюваних поетичним талантом, особливо тих, які лякають своєю впізнаваністю в причудах буденності. Тому «Луна прощального акорду» – то тільки миттєвість у час замовкання однієї музичної фрази перед народженням іншої – досконалішої і милозвучнішої. Я певен, що і віршів у пана Ігоря Петровича, як і музичних творів, народиться ще багато для того, щоб світ став мудрішим, правдивішим та духовнішим. Можливо, через невмілість у пошуку, не бачу прощальних акордів, хоч у кожному творінні знаходжу повчальні інтонації, які так толерантно дивляться в

сердечні диводалі оркестром незборимих темрявою загальнолюдських цінностей. А, може, добродій Ризуняк, відірваний від марнот речовизму, хоче очистити свою карму від безлічі буденних справ і намірів та відпустити безсилу в напівреалізованості «Луну», не свого прощання, яка «вже прозвучала» із «залу за поріг», що дає право на вічність, а для себе залишає іпостась зарозумілості і гордості і, звісно, дорогу життя, на якій вони втрачають гріховність... Бо йдемо ми перед «Обличчя Бога» в супроводі «і ангелів і демонів»

«Навколішки у сповіді,
Чи у сім'ї диктатором,
Людина йде до Господа.
Йде чорно-білим ангелом.»

Життя як незборима дилема, дволикість в просторі і світогляді, плодах людської праці і енергій... Чи аксіома? Напевно... Але чомусь пан Ігор на підвортіття святості не підносить поетів.

«Святі не пишуть вірші,
А пишуть вірші грішні»

Виходить, що незмарнований талант до спивання чар слова, котре є сутністю Бога, можна обтяжувати гріхом?...Чи не занадто просто? Адже світ стає привабливішим, коли і вірші пишуть у святості, а гріх просіяно через покуту. Бо тоді так чітко зростає довіра до Богочоловіка, який

«Не просить Він від нас ,
Молить, ридань, екстазу.
Він каже: Маєм шлях,
Пройдім по ньому разом!»

І вже, як найвища довіра до Людини, якій даровано право на чистоту і можливість бути канонізованому в нашому серці.

«Святі народжуються на землі.

Важка, й нелегка їм дорога в небо,

Вони живуть у твоєму селі,

Ні слави ні багатства їм не треба»

А з якою теплою і довірою зустрічає пан Ігор «Різдвяного Гостя», а яким звучним є його співчуття Господу перед лицем хресних мук та земної самотності.

«.....Йде самотній,

Ділив би царство кожен з Ним,

Та мало ділять путь скорботний.»

Ні, Ви, Поете, не в дружбі з гріхом!!! Ви – шукач світла, і поруч з Вами живе чистота, до якої ви запрошуєте своїх читачів, хоч не тільки...

Дивно, але навіть щастя у пана Ігоря має свою незвичну площину світоприсутності, навколо якої точаться споконвічні дискусії та написані багатосторінкові трактати, а воно – це загадкове щастя на відстані погляду:

«Впізнай мене в очах

Своїх дітей й дружини.»

А хіба не так? Я кілька днів перечитував надані для «Передмови» вірші. І чим далі заглиблююся у їхню сутність, то розумію, що за кожним творінням Ігоря Петровича можна писати новели, замальовки або... То як би я мав би добути і показати читачам всі перли його непересічності? Як щемно звучать акорди його прив'язаності до рідного дому, якою нездоланною визріває образ чужини, де обездомлений поет, немов би обеззброєний солдат йде «в шеренгах передовим маршем», несучи в серці звичне для заробітчан запитання:

«Чи не пора покинути колону?

Зірвати маски із сумлінням чистим

Нарешті повернутися додому.»

І якась містична, трохи язичницька, а, може, мольфарська, довіра – до сестрички -хмаринки, матінки-землички, братика-вітру, які разом з диво-зорею допоможуть напоїти рідні дерева і квіти та «Вернутися до своєї оселі.» Та, що вартує ода рідному дому:

«Свій дім ніколи не наб'є оскому
Не зрадить, тільки ти не зрадь його,
Ми завжди повертаємось додому,
Омріяного прихистку свого.»

І тут назріває звична, але непроста дилема, яка супроводжує людей «не від світу цього» в спілкуванні з тими, хто в пошуках «найглибшого корита» нівелює світло Батьківщини та творить нездоланну прірву з поетом, бо:

«Збираєм неоднакові скарби.
Складаєш гроші ти, будуєш хату.
Я маю тільки списані листки,
Для тебе буду завше нестандартним.»

Особливою долею, особливим пітетом незручності Всевишній нагородив людей із талантом до віршування, бо як вжитися у нашому мамонізованому світі з людьми для, яких земним скарбом є «списані листки», які не претендують на звання поетів чи художників, бо йдуть по Землі подорожніми (пілігримами), що відсторонюються від більшості прив'язаностей та на цій щораз оновленій дорозі виконують один заповіт:

«Даруй проміння серця свого:
Стражденним, ворогам, убогим,
Будь вільним й залишайся ним.»

Воля – скарб для кожної людини! Але чи існує вона в земній реальності, чи відома формула відмови від усіх залежностей?... Адже навіть невинні «білі кликоцеї» зумовляють відмову від «ведмежої шкіри». Що там му-

друвати, коли звична своїм цинізмом замальовка автора не залишає вольності, бо:

«Руденьке кошеня бездомне
Покинуте біля калюжі
Однаковий та всесильний закон
Для неба і для тверді. Жаль
Знову люди провалили
Екзамен на милосердя».

Війна – найстрашніше явище для людської спільноти... Особливо тієї, яка опиняється в ролі жертви, шукаючи найменшу можливість зберегти себе, та, нерідко, переполовинену часточку свого роду... Квінтесенцією війни – є смерть, яку пан Ризуняк розуміє аж надто незвично:

«Смерть – великий миротворець
Примиряє геть усіх
То є правда, чесне слово,
Хоч таке казати й гріх...»

В моєму розумінні діяння цієї незворушної пані, є найстрашнішою формою зневаги над творінням Всевишнього. Хоч для справжньої Особистості існують не менш значимі мітки для означення справжності, серед них – втрата Гідності та Любові... Чи війна є екзаменом для людей? Однозначно – найвідповідальнішим! Багато є тих, хто його провалює. Але не поети... Вони, на їх біду, знають основи світобудови і ознаки святості:

«Нема пророка у своїй Вітчизні,
Нема авторитету в власній хаті,
Твій гріх згадають рано або пізно,
Пробачити й забути може тільки мати.
Хтось плітки розпускає за спиною,
Хтось другом залишається до смерті
І висновок приходить сам собою:
Аби тебе любили – треба вмерти.»

Так склалося, що час воєнного лихоліття звів мене з паном Ігорем Петровичем, хай буде, що через старання його любної сестрички Ірини, але не марно і не для нашої слави, а слави Божої та реалізації спільних волонтерських задумів. Хоч і рутинне заняття, але в ньому є місце для творчості та месійної діяльності. Адже маючи за провідника о.Михайла Дрогомирецького – пароха Бання-Березівського, ми до нашого воїнства веземо не тільки харчові делікатеси, але й Боже Слово, коляди та рідну пісню. І хоч на початку наш творчий задум сприймали не всі в громаді, ми його реалізували успішно... Наші поїздки продовжуються, бо їхньою вартісною, важливою для захисників частиною є мудре поетичне слово. ...Це слово по особливому звучить у виконанні автора та зміцнює у вірі та довірі до правильності вибору наших оборонців. Чого тільки вартий вірш п. Ігоря «Кожне покоління має своє щастя»... Не розриваю його змістовної цінності, а прошу: прочитайте!!! А для нашого волонтерського товариства є дуже повчальними слова з вірша: «Не можеш воювати – то працюй» бо лиш

«Тоді не соромно і не живем із почуттям вини,
Що ми живі, а дехто не вернувся із війни»

І на завершення: Вдячний Господу і долі, що дарували мені оживити свою душу багатогранністю Вашого поетичного слова, але й можливістю спілкуватися та «працювати» в команді щирих людей задля Перемоги!

Вашій новонародженій збірочці бажаю лунати акордом правдивої світотворчої поезії, а прохання проходить тільки з слабостями тілесними та болями національними! До нових поетичних надбань, дорогий друже Ігоре!

З повагою:
Микола ВАСКУЛ,
історик, член НСЖУ

Із збірки
«Луна прощального
акорду»

* * *

Луна мого прощального акорду
Шукає безуспішно вихід з залу.
Не будь такий зарозуміло-гордий,
Ти ще живеш. А я – вже прозвучала.

Луна мого останнього акорду –
Це те, що вам я хочу залишити.
Для вас, хто в залі, я вже за порогом.
...О, Боже мій, як хочеться ще жити...

20-23.12.2021 р.

* * *

Біда, коли зростає син без тата.
Біда, коли пуста двоповерхова хата,
Куди не ввійде гість чи подорожній.
Та найстрашніше, це коли душа порожня.

* * *

Дай, Боже, дочекатися мені
Коли вперед ногами винесуть із хати
Усміхненому бути у труні,
Коли навколо будуть всі ридати.

Дай, Боже, дочекатися мені
Лягти з сумлінням чистим в домовину,
Лишити добру згадку у селі
Сусідам й друзям, Дітям та Дружині.

Дай, Боже, би було кому на цвинтар провести
Дай, Боже, щоб на гробі помолились внуки
Як шлях життя пройшов — це знаєм двоє: я і Ти...
Дозволь мені в Твої оселі повернутись!

Грудень 2023р.

* * *

Я вірую – після зими прийде весна
Квітуча та зелена. На любов багата
Вона мені листком постукає в вікно
Її відчиню навстіж двері в хаті.

Я вірую – закінчиться війна
Обійме жінка мужа. Мати – сина.
Нає захищає вища та могутня сила
Прийде весна. Після зими прийде весна.

28.11.2023 р.

* * *

Щоднини, щогодини, пам'ятай,
Межи людьми живеш ти, а не в лісі,
До себе – будь вимогливий. І знай,
З людьми завжди шукати треба компромісу!

А може то і хибна є ідея...
Просто людей любити й вибачати треба.

02.12.2023 р.

Із збірки
«Гості з минулого»

8/11-2006
W. G. M.
1/3

* * *

Примара сіро-світла
Постане на порозі
Страшніше динаміту
Невиплакані сльози.

Непрощені образи
Ревнивість безпідставна
Карають не відразу
І нам відомі здавна.

Не буде так, здається,
Але підтвердить кожен
Той час прийде, і серце
Залишиться порожнім.

Самотні серед площі
Не берегли, що мали,
Себе і найдорожчу
Людину обікрали.

07-08.08.2011 р.

* * *

У моря – перлини
У хаті – поріг
У неба – хмарини
В недолі – батіг.
У стовбура – корінь
У дерева – плід
У вогнища – племін
У птаха – політ.
У яхти – вітрила
Стерно та причал
Де правда – там сила
Де зрада – кинджал.
У берега – річка
У річки – мости
В дитини – цікавість
Та здатність рости.
У сонця – проміння
В жертовника – кров
У мами – терпіння,
Терпіння й любов.

18.04.2011 Н.В.

* * *

Дзвіночком білим кликоцея
Жене вогкі, холодні дні.
Зима не має панацеї
На ту мелодію її.

Як ведмежатко після сплячки
Біжу на кришталевий дзвін
Старі покинувши болячки
В барлозі темнім та вогкім.

Прощай, моя ведмежа шкуро!
Я без остатку розчинивсь
У світі кликоцей безжурних
В сонаті, що летить увись.

10.04.2011 Н.В.

* * *

Є статист – доповнювач подій.
Є людина – співтворець епохи
В царство лицедіїв та повій
Не ввійде він панським скоморохом.

На передовій такі стоять
Подолавши страх, інстинкти ниці
І в усі віки у них летять
Стріли в спину та плювки в обличчя.

Невідомими в безсмертя йдуть
Без імен, без титулів й портретів
Подвигом оновлюючи путь,
Що проклав нам Тесля з Назарету.

18.04.2011 Н.В.

* * *

Чотири щасливі обличчя
Стара чорно-біла світлина.
Чи бачиш, сестричко, як личить
Нам усмішка щиродитинна?

На обрії ані хмарини
Майбутнє – безхмарно високе...
Та скоро по здобич прилине
Цар часу байдуже-жорстокий.

Батьків за собою покличе,
А брата й сестру роз'єднає
Тебе біля моря залишить
Мене – у Моравському краю.

Для часу – незмінні закони
Не милують жодну родину
Лишень залишають на згадку
Стару чорно-білу світлину.

Із збірки
«Холодні грудня
замальовки»

* * *

Стремління – мов ранок грудневий холодні
Хоча до кінця ще не вигасла ватра.
Ще маю можливість померти сьогодні.
Ще маю надію воскреснути завтра.

То що ж нам готує майбутнє далеке
Чи звуки литавр, чи зневагу й неславу?
Складає життя у свою картотеку
Буденність безлику та свята яскраві.

Світанок промінчиком сонця малює
Святу неповторність свою колоритну
І я ще не вмер. Я живу, не існую,
Бо маю можливість сьогодні творити.

21.01.2008

* * *

Подарувала день весняний
Нам непоступлива зима
Найбільше ми тоді лукавим,
Як справжніх почуттів нема.

Падуть, немов важке каміння
Образи, в'їдливі слова
Надворі тепло, – серцю зимно
А як бракує там тепла.

І вранці, вийшовши на ганок
Чогось чекаєм, та дарма
Тоді й дарує теплий ранок
Із співчутливості зима.

22-23.01.2008

* * *

Не вірим щиро. Мріяти не вмієм
У кожному серці – втрачені надії.
Стежки засипав снігом місяць грудень
Зник блиск в очах, лиш порожнеча в грудях.

Та збадьорімся, друзі, – йде Різдво,
Що смертним нам безсмертя принесло.
Так, ще Месія – немовля. Лежить на сні
Та він здолає смерть, і буде Воскресіння!

18.12.2007

* * *

Зима. Сніжок. Морозець. Коляда
Різдвяна зірка знову світить в небі
Вечеря на столі. Тебе нема .
І ще одне Різдво пройде без Тебе.
Любов й надію принесе весна зелена
Та втрачених років уже нам не поверне.

Із збірки
«Листочки осені
яскраві»

* * *

Вже хмари йдуть зимові не осінні
І забирають залишки тепла
У хаті тепло, затишно, а в сіни
Залазить холод на хвості kota.

І вітер бідну яблуньку тормосить
І мерзне, червоніє кінчик носа
Зима уже в дорозі. Вітер стих
І ми чекаємо у листопаді сніг.

20.11.2020 Н.В.

* * *

Втрачає лист, плоди віддавши сад
Готується до сну. Прикрив повіки.
Залишить нам на згадку аромат
І теплий спогад. Спогад сонця й літа.

Митець працює вперто. Не засне
Поки не знайде слово те потрібне
Яке і розповідь про головне
Зігріє, допоможе, не засліпить.

Те слово стане не сухим догматом
А буде спогадом. Можливо й ароматом.

23.04.2018 Brno.

* * *

Шедевр у небі вересневім
Хмарини в божевільнім танці
Малюнком видається дешевим
В багатій золоченій рамці.

А там, у голубій блакиті
Натхнення, спокій та величність,
Що змінюється мить за миттю –
То іспит хтось здає на Вічність.

У Вічності не економлять
... А осьде і контраст зворушний:
Руденьке кошени бездомне
Покинуте біля калюжі.

Однаковий та усесильний
Закон для неба і для тверді
Жаль. Знову люди провалили
Екзамена на милосердя.

16.09.-30.09.2007

* * *

Паде останній дощ у листопаді
Увечері, коли ідемо спати
Лягає незакінчена соната
Пір'інкою на вушко немовляти.

Короткий дощ. Він завтра буде снігом
І вся малеча кинеться з розбігу
У білі кучугури. Ну а ми
Приймем на скроні паморозь зими.

29.11.2017 Brno.

* * *

Не люблю в дзеркало дивитись. Боляче мені
Я люблю профіль бачити свій у вікні
Де обриси обличчя не такі чіткі
В кімнаті - я. А за вікном - листки.
Листки, що мають колір сонця та вогню
Вони горять, горять! І з ними я горю
Палаєм разом у осінню днину
Щось в попелі залишиться, щось піде з димом.
А деколи палахкотить в вогні
Те, що належить сонцю та весні.

08.11.-17.11.2018 Brno.

* * *

Не позичала осінь днів у літа
І не просила сонця та тепла
Їй радісно, коли пенсіонери й діти
Погожій днині зможуть порадіти.
Вона щаслива дати те, що має
Когось дарує щедрим урожаєм
Для когось після спеки прохолода
Це мрія, що здійснилась, нагорода.
І осінь – не вдова, не лицар у багряних обладунках
Вона бабуся та, що робить внукам подарунки.

11.11.2018 Brno.

* * *

Листочки осені яскраві
Із двох сторін увінчані віршами
Співають, опадаючи на землю
Згорають в ватрі з піснею своєю.

Злітають в небо з димом не нещасні
Бо стануть зорями, які не гаснуть
Вони не гаснуть, та згасаєм ми
Немає зорям місця між людьми.

17.12.2021 Н.В.

* * *

Позгрібати би опале листя
У осінній несльотавий день
Не відкинути та не зректися
Днів поразок, втрачених знамен.

Яблунька оголена та горда
Ні птахів, ні листя, ні плодів
Щозими вона іде на сповідь
До людей, не до старих пеньків.

Десь дитинство возиться на санах
Тут – зима зустріне нас самих
Перев'яже нам з тобою рани
Не бинти, – стерильно чистий сніг.

Напрямок єдиним ми прямуєм
Двох доріг не було і нема
Нас терпляче кожен рік лікує
Наш найкращий терапевт – зима.

01.12.2013-05.03.2018 Brno.

Із збірки
«У тимчасовім
дисонансі»

* * *

Ще спогади ті, що не радують
Не сховані, не похоронені
Щомиті, щоночі нагадують
Безсонням, та сивими скронями.

Догмати минулого кришаться
Найкращі вірші не написані
А пісня в майбутньому лишиться
Для правнука мого колискою.

Тепер у нас різна історія
Хоча і була спільна спадщина.
Чи стріну ще юність у горах я
Убранням гуцульським прикрашену?

10-25.05.2007

* * *

Мистецтво потребує жертв
Міщанство потребує жертви
Важкий нам щосекундний герць
Боротись важче, легше вмерти.

Як боїмося часом ми
Яскравим полум'ям горіти!
Чи схочуть по шляху іти
З батьками поруч наші діти?

29.05.2007

* * *

У бутафорнім, безконечнім фарсі
Між манекенів та маріонеток
Ідем в шеренгах парадовим маршем
Крокуєм, не шкодуючи підметок.

Чи варто бути все життя статистом?
Чи не пора покинути колону?
Зірвати маску і з сумлінням чистим
Нарешті повернутися додому.

13.06.2007

* * *

Сестричко-хмаринко, дай дощину трошки
Житечко спрагле, прив'ялі волошки
Милості просять, дощину з неба
Мати-земличка страждає без тебе.

Братику-вітре, прилинь на хвилинку
Може, залишиш інші хмаринки,
І допоможеш мені напоїти
Рідні дерева, поляни та квіти?

Зіронько ясная, зоре яскрава
Вкажеш доріженьку, вірно направиш
Вітер з хмаринкою й диво-зорею
Вернуться знов до свої оселі.

25.05.2007

* * *

Мої музи дисонанс
Моїм найближчим серце крає
Можливо, він шокує вас
У мене виправдань немає.

Переживаю важко я
Трагедію свого світу
Руйнує бистра течія
Фундамент храму монолітний.

Там, під обломками споруд
Лишається лиш прах і порох...
Б'є в серце найвірніший друг,
А прикриває спину ворог.

Я знаю – стрінемось колись
Під кращим сонцем, небом новим
Але тепер – воюй, борись
У дисонансі тимчасовім!

23.05.2007

Із збірки
«Кримський альбом»

* * *

Не пробуйте мене пересадити
У край далекий, між чужих людей,
Не потребує гордий явір жити
Між лаврів, кипарисів, орхідей.

Що з того, що в Криму погожа днина
І сонечко ясніше у стократ?
Він прагне до своєї яворини,
До роду, до коріння, до Карпат.

01.10.2006

* * *

Вже опадають в Києві каштани
Як і в Криму за кілька сотень миль.
Чому такі привабливі романи
Під тінню кипарисів, шепіт хвиль?

У чому особлива їх звабливість?
Ні зобов'язань чітких, ні признань.
Їм, мабуть, притаманна особливість
Романтики і просто порівнянь.

У чому квінтесенція розлуки?
У тому, що закінчиться вона,
Коли вкладеш в мої долоні руку
Надворі – осінь. А в душі – весна!

01-02.10.2006

* * *

На березі шматочок перламутра
Між галькою виблискує один.
Чи шторм лихий, чи інша сила люта
Його підняли із морських глибин?

Можливо, комусь правив за домівку
Чи за прикрасу кілька сотень літ.
Таким і залишився би довіку
Якби не покидав підводний світ.

Але до берега жорстока хвиля
Відчувши своє право та азарт
Творіння світу іншого розбила
Обмила, обточила під стандарт.

Що з того, що тепер до сонця ближче?
Він в собі вже нічого не несе.
Шедевр глибин світ піднебесний знищив.
Шматочок перламутра. Та й усе.

05.10.2006

* * *

Попрощався день із нами
Пізнім портовим гудком
Ллється струменем духмяним
Кримський вечір у вікно.

Як розкрита партитура
Неба зоряного лист
І стартує флейти голос
Срібним променем увись.

10-11.10.2006

* * *

Стежина тягнеться до моря
За нею не встигаю я
Сто літ назад, а може вчора
Нас розділила течія.

Помандрувала стежка в гори
Чи не на ній тебе зустрів?
Ще ось була, та зникла скоро
Між скель, обривів та кущів.

Лишилася стежина в небі
Правдива, як Чумацький Шлях.
Не так вже нам багато треба, –
По паралельних йти стежках.

04.10.2006

* * *

Я не поет і не художник.
Я в цьому світі пілігрим
Простіше бути подорожнім
Не заарканеним нічим.

Щоранку жде нова дорога,
А заповіт завжди один:
Даруй проміння серця свого
Стражденним, ворогам, убогим
Будь вільним й залишайся ним!

09-1.10.2006

* * *

Прощання. Все. Лаштую чемодани.
Бо завтра в потяг «Сімферополь-Львів»
Я сяду і поїду. Б'юсь з думками:
Чи встигнув все зробити, що хотів?

Чомусь так налаштовано у світі
Куди б нас не занесла течія
Минуле твердо кличе до відповіді
Вертається все на круги своя.

Свій дім ніколи не наб'є оскому
Не зрадить, тільки ти не зрадь його
Ми завжди повертаємось додому
Омріяного прихистку свого.

06-16.10.2006

* * *

Якось мене спитала доня,
Всміхаючись біля віконця:
Чому таке солоне море?
Чому таке яскраве сонце?

Дитячі очі дивляться з докором.
Невже я пояснити не зумію?
Хтось горе й сльози утопив у морі.
Хтось заховав у сонце свою мрію.

Пояснення задовільнить дитину
Просте воно й казкове, – цього досить.
Хто скаже, – за які мої провини
Весна в душі перетворилась в осінь?

05.10.2006

* * *

Яскраве світло місячної ночі
Спливає ненав'язливо униз
Коштовним блиском бавиться в затоці
Небесний відблиск місяця та зізд.

Нічне світило має свої чари
Єднаючи у пари людський рід
Хоч завжди сам.
Він не знаходить пари,
Як парубок старий на схилі літ.

07.10.2006

* * *

Чи гори високі, чи море прозоре
Зігріли серденько, збентежили кров.
А вмиті ранковою свіжістю зорі
Згасають, щоб наніч воскреснути знов.

Та сонечко випило росяні перла
І днинка вступає у свої права.
Проміння ранкову романтику стерло
А згадка не вмерла! А згадка – жива!

02-03.10.2006

* * *

Ще не прийшла у Ялту осінь
Ані дощу, ані вітрів
Ще Леся в сонця й моря просить
Затишшя і погожих днів.

Щоб зранку ми прийшли до неї.
Співали птахи голосні,
Аби лунали по алеях
Натхненні вірші та пісні!

13.10.2006

* * *

Звучить бандура в Лесиній оселі
Промови, квіти, урочистий стрій.
Проте помітно – думи невеселі
Серпанком закривають погляд твій.

Сьогодні в мене так багато гостей,
Які з цікавості прийшли, на жаль.
Так мало друзів, що заходять просто
Розвіяти самотність та печаль.

14-15.10.2006

* * *

На чужині завжди домівка сниться
В які би не поїхав ти світи.
А у вікні чотири кипариси
Говорять ранком: – Ще не дома ти.

Вже скоро попрощаюся із ними.
Чому мені вас покидати жаль?
Вони, мабуть, смерічок побратими,
І наш нагадують Карпатський край.

15.10.2006

*Із збірки
«Злі вірші»*

* * *

Інстинкт тварин, а не людей, жене
Припасти до найглибшого корита.
Я трохи інший. Не суди мене,
Бо ти сюди приїхав заробити.

Збираєм неоднакові скарби,
Складаєш гроші ти, будуєш хату.
Я маю тільки списані листки,
Для тебе буду завжди нестандартним.

24.04.2018 р.

* * *

Один вважає горем. Інший – щастям
Творити й жити в перелом епохи.
Воює перший без щита, без маски,
А другий тихо обростає мохом.

Загинув перший. Він своєю кров'ю
Гасив пожежу, рятував майбутнє.
Ішов той другий за його труною,
Та він не жив. Він просто був присутній.

* * *

Миритись дуже складно
З синдромом тата Карло
У кожному поліні
Він бачить Буратіно.

Вбік відкладе шарманку
Десь є пила й рубанки.
Шедевр сьогодні звершу!
І теше, теше, теше.

Щось з того вийшло? Дзуськи.
Лиш купа трачки й стружки.
Не вийшло. Я не винен
Візьму нове поліно.

* * *

Що ж, деколи проходити по грані
Приходить час для смертних нас усіх
Хтось йде танцюючи, хтось на аркані,
Хтось з вереском, в когось на плечах – міх.

Хтось тягне віз, а хтось волочить сани
У когось – статус, чин. Метраж доріг
Приходить час для нас пройти по грані,
Пройти по грані, не спаливши ніч.

30.03.2019 р. Brno.

* * *

Не забирайте в мене біль
Вагання, нерішучість
Ховався довго я у тінь
Благополуччя.

Не забирайте в мене біль,
Бо скочуся повільно
Сходінками уклякких тіл
У божевільню.

Не забирайте в мене біль
Прошу ніколи
Повірте, не дурний я віл,
Що йде по колу.

Коли душа перестає
Боліти, нити,
Щоразу меншає моє
Бажання жити.

11.09.2016 р. Brno.

* * *

Ой щастя, щастя, де ж ти є?
Вже замагають будні
Так гірко й сумно йде життє,
А ти, – чомусь відсутнє.

Підходить щастя. І веде
Мене під чиюсь браму
І каже: – Тут нема мене,
Тут поховали маму.

А далі, через кроки два
Купаються у статках,
Але мене і там нема
Там – заздрість, гнів і сварка.

Де чахне мати без дітей
Де карти та горілка
Де дітям добре. Все окей!
Батьки на заробітках.

Повір я поруч повсякчас
З тобою кожна днину
Лише впізнай мене в очах
Своїх дітей й дружини.

01.08.2019 р. Brno.

* * *

Чому голосиш ти
Небритий діду сивий?
– Бо ніженька болить
Такий я нещасливий.
Та в тебе все гаразд
Не все ж тобі радіти
А плачуть у наш час
Святі і наші діти.
На парастас колач
Кладуть в нас у суботу,
А ти – живий. Не плач,
Бо зранку – до роботи.

25.07.2019 р. Brno.

* * *

Малесенькі диктатори жадають крові
Яка дощем би падала багряним
На їхню тогу злості й нелюбові
І лікувала б себелюбство й рани.

Малесенькі диктатори не люблять вищих
Хто вищий думкою і навіть зростом
Юрба – та відкликається на пищик
А нестандартних строїти не просто.

Малесенькі диктатори є всюди
Їх ненавидять і бояться, й люблять
Але є вищий суд. А ми – не судді
Тому мовчїм. Вони і ми – це люди.

23.07.2019 р. Brno.

* * *

Не треба музу гвалтувати
Не треба термін підганяти
Не зможе плід, який в утробі
У світі жити сам по собі.

Стяжаєм біль. Втрачаєм щастя
Живемо межі пеклом й раєм
І все-таки наш світ – прекрасний
Бо різних нас терпить й вміщає.

01.11.2018 р. Brno.

* * *

Народ не можна не любити
Він як умів так й розумів
Бо не відповідають діти
За помилки своїх батьків.

Народ не можна проклинати
За циклившись в своїй біді
Не має та польоту птаха,
Яка паскудить у гнізді.

До ситого життя тікаєм
У забезпечені краї
І майже завжди наступаєм
На наших прадідів граблі.

22.04.2019 р. Brno.

* * *

Я можу посваритися з людьми
Які тепер мене не розуміють
Але не можу проклинати дощ
І сніг, і вітер що в обличчя віє.

Болото, що заляпує штани
Рясні калюжі та бур'ян на грядці
Депресію та звичний негатив
Мігрень свою та бронхіальну астму.

Ми дивні сотворіння на землі
Йдем звжди пішки, а могли б літати
Відкривши знову здатність у собі
Не гніватися й щиро вибачати.

24.04.2018 р. Brno.

* * *

Іду з роботи. Бачу на землі
Валяється шматочок хліба
Невже так ситно нам, що він
Уже нікому не потрібен?

Покладу збоку під горіх
Аби не копали ногами
Бо найстрашніший в світі гріх
Той, до якого привикаєм.

05.08.2019 р. Brno.

Із збірки
«Із Днем народження,
сестричко»

* * *

Ми знову дочекалися весни
Тож відсвяткуймо цю подію разом!
Позаду біла круговерть зими,
Самотності болючі метастази.

Ми знову дочекалися весни.
Майбутність вимальовується краща
Доводилось тягар років нести
Удвічі довше і удвічі важче.

Ще довго довірятимем листам
Печаль та радість, сумніви та мрії
Подарувала зустріч нам весна
Весна подарувала нам надію.

25.04.2007

* * *

Живем очікуванням свята.
В країнах мрій, в країнах снів.
Не так для нас уже й багато
Наміряно щасливих днів.

Не кожного в свій світ впускаєм,
Щоб хтось його не зруйнував.
Потім століттями чекаєм
З ким будівництво розпочав.

Жаданна зустріч ближче й ближче
Зібрались будівничі всі.
І постає із попелища
Дитинства світ у всій красі.

* * *

По лузі некошенім
В'ється стежина
Сьогодні запрошені
Ми на гостину.

Освітлені вікна,
Відчинені двері
Іще не сідають
Без нас до вечері.

Та ще не почалась
Врочиста гостина
Не вся бо зібралась
Велика родина.

Бо скільки дітей
Ще сьогодні в дорозі
Те знає Отець
І вітцівські пороги.

А знаєш, чим будем
Найбільше радіти?
Увійдемо гостями,
Лишимось – дітьми.

26.04.2007

* * *

Ніколи не дивімся на роки,
І не читаймо лінію руки.
Зозуля скупю нам рахує роки,
І на долонях мозолів вже досить.

В Різдво ми трохи мерзли, та без снігу.
І на Йордан лишився Прут без криги,
Але на Стрітєння сніг щедро вкрив землю
Не мав де горобець води напитись.

Не капає зі стріхи. Сніг лапатий
Збирає пару хлопців не до хати,
А в затишну кав'ярню, де наш стіл.
Де кава. Сирник. Й небагато слів.

15.02.2021р.

Із збірки
«Обличчя Бога»

* * *

Благословення, спокій,
Благодать несуть
Ті, що присутні
При усіх пологах
Вони з тобою поруч
Все життя ідуть
Являючи
Обличчя
Бога

6.09.2016 BRNO

* * *

Проходимо стежинами
І світлими і темними.
А з нами йдуть незримими :
І ангели і демони.

Йдем ріками безводними,
Пустелями квітучими.
Живем єдиним подихом,
Гріхом єдиним мучимось.

Навколішки у сповіді
Чи у сім'ї диктатором,
Людина йде до Господа,
Йде чорно-білим ангелом

* * *

Святі не пишуть вірші
А пишуть вірші грішні.
Святі живуть при храмі
Хто – жебраком при брамі.

Хто – служить при престолах
А хтось – працює в полі.
Живуть не дуже ситно
Та їхній харч – молитва.

Святий завжди воює,
Його не намалює
На образі художник, –
Святий стоїть за кожним,

Хто упаде в болото
І хто стяжає злото.
І просить на колінах
У Матері і в Сина.

Для них, а не для себе
Життя й прописку в небі.

07.03.2018 BRNO

* * *

Вода є кольорова і прозора
Залежить те, що ти побачив в ній.
Вбивати може і зціляти слово.
Є мудрий змій,
І є спокусник змій.

Є ніж хірурга
Є кинджал убивці,
А в відступника
Нема братів.

Є вперті барани
Й заблудші вівці
Один є Пастир.
Безліч пастухів.

Є павутиння стежок.
Є дорога
Є Хрест і є буденності хрести.
По вірі нам дається допомога
А ми вирішуєм,
Який з хрестів нести́.

7.03.2018-10.10.2019 BRNO

* * *

о. Роману Лесюку

Хіба ж він обіцяв,
Що легко й просто буде?
Проклавши шлях – сказав:
– Пройдім по ньому, люди!

Хіба ж Він говорив,
Що буде легко й просто?
Хтось піде по воді,
Застрягне хто на мості.

Проходили віки.
Герої та тирани
Щезали хто куди.
А Він йде поруч з нами.

Йде Богочоловік
Звичайний та безсмертний
Від кам'яних доріг
Підошви майже стерті.

Не просить Він від нас
Молитв, ридань, екстазу,
Він каже: – Маєм шлях.
Пройдім по ньому разом!

21.04.2019 BRNO

* * *

Був Цар. Є Бог. Бог не карав Саула
За той непослух, за переступ тайний
Так. Цар хотів, аби юрба щаслива була
Спокійна й сита, як худоба в стайні.

Був першим у Ізраїлі монархом
Рішучий, сильний та відважний воїн.
Один переступ – і пішло все прахом,
У нього Бог забрав благословення своє.

Нас деколи обставини ламають
І важко потім повноцінно жити
Коли дари Всевишнього втрачаєм:
Радіти, співчувати та любити.

2.04.2018 BRNO

* * *

За те, що пережив сьогодні -
Складаю Господу подяку.
За те, що сталося сьогодні -
Складаю Господу подяку.

За світло й тінь. За чорне й біле.
Складаю Господу подяку.
... Нога сьогодні не боліла
Складаю Господу подяку

За дощ, який йшов пів години
Складаю Господу подяку.
І за самотності хвилини
Складаю Господу подяку.

Не був ні в церкві, ні в костелі,
Тай не валявся у постелі
А на роботі ми удвох
У цю неділю – я і Бог

25.08.2019 BRNO

РІЗДВЯНИЙ ГІСТЬ

Іде безсмертний Цар Царів
Іде, щоб народитись знову.
Вдягнувши пелену віків
Вінець терновий та окуви.

Батьки померли. Йде один.
Зостались учні. Йде самотній.
Ділив би Царство кожен з Ним,
Та мало ділять путь скорботний.

Отару хижі рвуть вовки.
А хтось колосся рве у жмені,
А хтось – щасливий та гладкий,
А когось славить прокажений.

... Іде Людина. Син Людський.
Іде, щоб народитись знову.
Він каже: «Друзі, Я – живий.
Шукаючи зерно в полові,

В цю ніч колядником прийду
У кожен двір, у кожную хату,
Щоб не замерзла у снігу
Усмішка Бога та Дитяти.»

6.01.2016 BRNO

* * *

Паде в долоні свіжо сплетена ідея.
Приваблива. Але вона – чужа.
Орел клює печінку Прометея,
І вірить, що у болю є межа.

Ми в'янемо, мов квіти неполіті
А вірити – це означає жити!
Не гинути героєм на війні
А у ворота вхдити тісні.

* * *

Чим менше нам до фінішу іти,
Тим важчою здається нам дорога.
Шануй родину. Ворогу – прости.
Іди на небо радісним й убогим.

Існує безліч протиріч, понять.
Чи в світі жити, а чи жити з Богом
Будь краще жертва. Жертва, а не кат.
Зійди на небо радісним й убогим.

Зійди на небо радісним й убогим.
Хто має крила на своїх плечах,
Для того світ не завжди був привітним.
Так. Тіло перетвориться у прах.
А ти вернись до Бога чистим й світлим.

15.04.2018 BRNO

КАНОНІЗАЦІЯ МАТЕРІ ТЕРЕЗИ В ВАТИКАНІ

Вагався Гамлет. І вагався я.
Страждали, мучилися – бути, чи не бути?
В цей день все стало на свої місця:
Мав зустріч із Людиною з Калькутти

У Вічнім місті з полотна вона
Всміхається і сумно й винувато:
Я як могла, – свій шлях земний пройшла.
Не зможу більше бідним помагати.

Цю місію туземного життя
Творила я з любові, не з примусу.
Коли її обличчя бачу я,
То вірю у воскреслого Ісуса.

6.09.2016-7.03.2018 BRNO

* * *

Святі народжуються на землі.
Важка, нелегка їх дорога в небо
Вони живуть у твоєму селі.
Ні слави, ні багатства їм не треба.

Вони лікують поглядом твій біль
У них завжди усміхнене обличчя
А знав би ти, яких важких зусиль
Коштує бій в щоденних протиріччях.

Святі народжуються на землі,
Не всіх канонізують в Ватикані,
Коли відходять в хмари грозові
Засвітить сонце. Дощик перестане.

По хвилях днів з тобою поруч йдуть.
То по поверхні, то десь аж на денці
Полегшуючи твій життєвий путь,
Хай їх канонізує твоє серце.

6.09.2016 BRNO

Із збірки
«Війна»

ЗА ДЕНЬ ДО ВІЙНИ

Зима зрезигнувала і віддала
Два майже повних місяці весні.
У Тебе свято. Я Тебе вітаю.
Пробач мені. Пробач. Пробач мені.

Не маю бізнесу, особняка, машини,
Та є у нас багатства чималі:
Родина. Донечка. Онук із сином.
Пробач мені. Пробач. Пробач мені.

Є різні села. Є в них різні люди.
Вивозив фірман гній нам навесні
Й казав він: – З гуцула газди не буде!
Пробач мені. Пробач. Пробач мені.

Й тоді, коли вже буду відпливати
У Вічність на небесному човні,
Краплинами дощу буду шептати:
– Прощай й пробач. Пробач. Пробач мені.

22.02.2022 Н.В.

23.02.2022 – День народження дружини

24.02.2022 – початок війни

* * *

*Всім діткам, які назавжди
залишаться дітьми...
Присвячую*

Як і у всіх, в нас були мама й тато
І не чекав ніхто із нас війни,
Дорослими нам не судилось стати
Ми назавжди залишимось дітьми.

Не встигли ми набавитись, награтись,
Намріятися, додивитись сни...
Шість днів ідуть бої – і нас шістнадцять,
Ми назавжди залишимось дітьми.

І коли страх почне вже заповзати
У твоє серце, ти його зітри,
Ми гинули, не встигнувши злякатись,
Ми назавжди залишимось дітьми.

Для світу та батьків осиротілих
Ми назавжди залишимось дітьми,
Та просимо прийдешні покоління:
– Будь-ласка, залишайтеся людьми!

01.03.2022 р.

ЗАКЛИК ДО БІЙЦІВ-ОХОРОНЦІВ КИЄВА

Не так давно були роздратування, сльози,
Навіть істерика, але тепер ми сильні.
Тепер – одна біда, одна на всіх загроза.
Ми просим вас бійці: — Не віддавайте Київ!

Нас у заручники не можуть взяти
Ні паніка, сирени, ні безсилля,
За вашими плечима будемо стояти,
А ви – воюйте. Не здавайте Київ!

Летять ракети і ревуть гармати,
Але молитва та надія серце гріє.
Вас будемо любити та усе прощати
Лише зостаньтеся живі. І не віддайте Київ!

03.03.2022

* * *

Одна із доміантних рис вкраїнського народу,
Яскраво проявилась зараз на війні.
Як важко нам у мирний час дійти до згоди -
Зате які ми одностайні у біді!

05.03.2022

* * *

Дід під Києвом живе У селі під лісом.
Безкоштовно роздає
Він напої різні.
Наші хлопці йдуть до хати
Він – Героям слава!
Є для вас міцна гербата
Та гаряча кава.
Є також для москалів,
Що до нас приперли,
Кілька нецензурних слів
Та «Узвар Бандери»

06.03.2022

* * *

Михайлу Гаєвому

Я не ховався від війни,
Де Вербіж, – де Донбас,
Та не хотів, щоб вороги
Прийшли сюди, до нас.

Москаль почав новк війну
Іду на неї знов.
Шкода, що на передову
Я так і не дійшов.

Залиште сльози матерям,
Бо вам ще йти у бій,
Тепер вже доведеться вам
Поповнювати стрій.

Гримить. Зі сходу йде гроза
Мов вибухів луна...
Не забуваймо – йде війна,
У нас іде війна.

02.06.2022

*Після обстрілу колони ворогом
загинув 02.06.2022р. М. П. Гаєвий.*

* * *

Михайлу Гаєвому

Війна ввійшла в село колоною машин
Покрита синьо-жовтим стягом домовина,
Вертається додому тато, брат, онук та син.
Його ми зустрічаєм на колінах.

За ніч одну дорослим став десятирічний син
Мабуть, єдиний він, у кого сліз немає.
Для нього батько назавжди залишиться живим,
Він той, хто вірить, що Герої не вмирають!

06.06.2022

РОЗДУМИ ПІСЛЯ ПОХОРОНУ

Нема пророка у своїй Вітчизні,
Нема авторитету в власній хаті,
Твій гріх згадають рано або пізно,
Пробачити й забути може тільки мати.
Хтось плітки розпускає за спиною
Хтось другом залишається до смерті
І висновок приходиться сам собою:
– Аби тебе любили – треба вмерти.

06.06.2022

* * *

Смерть – великий миротворець,
Примиряє геть усіх.
То є правда, чесне слово,
Хоч таке казати й гріх.

Чи не хочем, чи не вмієм
Жити в злагоді, в добрі,
Жаль, ми це не розумієм,
Ми – це ті, які живі.

08.06.2022

НЕ ЗІ ЩИТОМ, А НА ЩИТІ...

*Б. Книшук – с. Космач,
М. Гаевий – с. Нижній Вербіж,
Д. Ткачук – с. Спас.*

Іще один Герой вернувся на щиті додому.
Додому, і Космач, в бандерівську столицю.
Він мав за честь належати до воїнів «Азову»,
Де всі міцніші за алмаз, твердіші криці.

Іще один Герой вертається додому,
В село, де зараз я живу – у Нижній Вербіж.
Їх уже два – Михайло та Дмитро, та суть у тому,
Що ми – живі, а їх вже не повернеш.

Не зі щитом, а на щиті вертаються Герої
У кожне місто, селище, село.
Вони зробили все.
А нам час в руки брати зброю,
Щоб далі жити соромно нам не було.

16.06.2022

* * *

Кожне покоління має своє щастя,
Кожне покоління має по війні.
Приховати сльози матері не вдасться,
Я ж уже пожила, але ти – ще ні.
 Був ти хліборобом, став тепер солдатом,
 Так уже не буде, як було колись,
 Буду я молитись, Господа благати,
 Тільки ти, синочку, із війни вернись!
Син вже розуміє, що поїде тато
Десь туди далеко, там, де чути грім.
Йде війна зі сходу. Йде війна до хати.
За мужчину дома залишився він.
 Обіцяю більше не вередувати,
 Допоможу мамі рвати бур'яни,
 У свій кімнаті буду прибирати,
 Тільки ти, татусю, повернись з війни!
Сльози заховала в глиб очей дружина,
Аби передчасно вони не лились.
– Я тебе чекаю з мамою і з сином,
Ми тебе чекаєм, тільки повернись.
 Будемо ми поруч, кожну мить з тобою
 Уночі в молитві приходити в сни,
 Бо життя – безцінне, а війна – війною,
 Тільки ж ти, коханий, повернись з війни!
– Україна просить – просто й зрозуміло:
– Хлопці, не віддайте знов мене Москві.
Я без вас порожня, – як душа без тіла,
Ви для мене діти, – мертві та живі.

14.06.2022

* * *

Не можеш воювати – то працюй:
Плети сітки, вареники ліпи,
Чи можеш набивати цигарки,
Або молитвою допомагай захисникам-героям.
Посильна допомога фронту – це могутня зброя.
Щоб кожен день наповнений вщерть був,
Віз допомогу від дружин, дочок, сестер, бабусь,
Тоді не соромно і не живем із почуттям вини,
Що ми живі, а дехто не вернувся із війни.

08.-16.06.2022

* * *

Слова – це скарб.
Навчійся розмовляти лаконічно
І слово – зерно берегти.
Колись давно, у притчах
Проповідник-пророк із Назарету
Дав крила слову. Він не був поетом,
Ні теслю, ні воїном, ні хліборобом,
Був Тим, хто нас навчав.
Спочатку було Слово.

06.06.2022

* * *

Грім зі сходу, чути грім зі сходу
Не під конями, під танками земля гуде
Нас зомбували – братні ви народи
Нині брат на брата війною іде.

Південь, північ, схід... Атакували зранку.
Меморандум Будапештський – тільки папір
Сунуть на танкетках нащадки Чингізхана
Убивати, грабувати, брати ясир.

А в расеї вистачить народу
Баби нарожають ще для Москви
Ми б'ємось за нашу землю та свободу
Ви гвалтуєте жінок та палите хати.

А ми палим вам колони танків
Чорнобаївка не раз прикурити ще дасть
Б'ється Маріуполь, Чернігів та Харків
Б'ється Миколаїв, Ізюм, Лисичанськ.

Доводилось воювати з ляхом
З того часу тільки століття пройшло
Тепер пліч-о-пліч разом із поляком
Бо біда єднає, як ніхто.

Вісім літ війна на Україні
Крим забрав москаль, загарбав Донбас
Тут ми зупинити його повинні
Якщо ні, – він завтра полізе до вас.

Щирі расеяни – тувимці й буряти
Ті, що ще залишилися живі
Повертайтесь наводити лад у своїй хаті
А ми впораємось якось самі.

Руки міцні, а воля сталева
Не страшна свинцева круговерть
Бо сказав Бандера: не вір москалеві
Або перемога, або смерть!

16.06. 2022

* * *

Щира молитва дитини
Має могутню силу,
Лине вона до Престолу,
Богові вона мила.

Щира молитва дитини
Може весь світ захистити.
Не відбирайте «салдаты»
Дітям можливість жити.

25.06.2022 Н. В.

ЗМІСТ

Передмова 3

Із збірки

«Луна прощального акорду» 9

Луна мого прощального акорду10

Біда, коли зростає син без тата.10

Дай, Боже, дочекатися мені11

Я вірую – після зими прийде весна11

Щоднини, щогодини, пам'ятай,12

Із збірки

«Гості з минулого» 13

Примара сіро-світла15

У моря – перлини16

Дзвіночком білим кликоцея18

Є статист – доповнювач подій.....19

Із збірки

«Холодні грудня замальовки»..... 21

Стремління – мов ранок грудневий холодні22

Подарувала день весняний23

Не вірим щиро. Мріяти не вмієм23

Зима. Сніжок. Морозець. Коляда24

Із збірки

«Листочки осені яскраві» 25

Вже хмари йдуть зимові не осінні26

Втрачає лист, плоди віддавши сад.....27

Шедевр у небі вересневім.....28

Паде останній дощ у листопаді	29
Не люблю в дзеркало дивитись. Боляче мені	29
Не позичала осінь днів у літа	30
Листочки осені яскраві	31
Позгрібати би опале листя	32

Із збірки

«У тимчасовім дисонансі».....	33
Ще спогади ті, що не радують	34
Мистецтво потребує жертв	35
У бутафорнім, безконечнім фарсі.....	36
Сестричко-хмаринко, дай дощику трошки.....	37
Моєї музи дисонанс.....	38

Із збірки

«Кримський альбом»	39
Не пробуйте мене пересадити	40
Вже опадають в Києві каштани.....	41
На березі шматочок перламутра	42
Попрощався день із нами	43
Стежина тягнеться до моря	43
Я не поет і не художник.	44
Прощання. Все. Лаштую чемодани.....	45
Якось мене спитала доня,.....	46
Яскраве світло місячної ночі.....	47
Чи гори високі, чи море прозоре	47
Ще не прийшла у Ялту осінь	48
Звучить бандура в Лесиній оселі	49
На чужині завжди домівка сниться	50

Із збірки

«Злі вірші»	51
Інстинкт тварин, а не людей, жене	52

Один вважає горем. Інший – щастям	52
Миритись дуже складно.....	53
Що ж, деколи проходить на грані	53
Не забирайте в мене біль.....	54
Ой щастя, щастя, де ж ти є?.....	55
Чому голосиш ти.....	56
Малесенькі диктатори жадають крові.....	57
Не треба музу гвалтувати.....	58
Народ не можна не любити	59
Я можу посваритися з людьми	60
Іду з роботи. Бачу на землі.....	60

Із збірки

«Із Днем народження, сестричко».....	61
Ми знову дочекалися весни	62
Живем очікуванням свята.	62
По лузі некошенім.....	63
Ніколи не дивімся на роки,	64

Із збірки

«Обличчя Бога»	65
Благословення, спокій,.....	66
Проходимо стежинами	66
Святі не пишуть вірші	67
Вода є кольорова і прозора.....	68
Хіба ж він обіцяв,	69
Був Цар. Є Бог. Бог не карав Саула.....	70
За те, що пережив сьогодні -	71
Різдвяний Гість.....	72
Паде в долоні свіжо сплетена ідея.....	73
Чим менше нам до фінішу іти,	74
Канонізація Матері Терези в Ватикані.....	75
Святі народжуються на землі.....	76

Із збірки

«Війна»	77
За день до війни	78
Як і у всіх, в нас були мама й тато	79
Заклик до бійців-охоронців Києва	80
Одна із доміантних рис українського народу.....	81
Дід під Києвом живе У селі під лісом.	81
Я не ховався від війни,.....	82
Війна ввійшла в село колоною машин	83
Роздуми після похорону	84
Смерть – великий миротворець,.....	84
Не зі щитом, а на щиті... ..	85
Кожне покоління має своє щастя,	86
Не можеш воювати – то працюй:.....	87
Слова – це скарб.	87
Грім зі сходу, чути грім зі сходу	88
Щира молитва дитини	90

Ризуняк І.

Р 49 **Луна прощального акорду**/Ризуняк – Косів: Писаний
Камінь, 2024 – 96 с.

РИЗУНЯК Ігор

ЛУНА ПРОЩАЛЬНОГО АКОРДУ

“Писаний Камінь”

Косів
2024

Художнє оформлення *Іван Гуралевич*
та редагування *Володимир Тарантюк*
Комп'ютерна верстка *Віталій Стефурак*

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
Тел: 067 342 07 47
E-mail: evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 10.05.24. Формат 60x84\16. Папір офсетний.
Друк офсетний. Умов. друк. арк. 5,58. Обл.-вид. арк. 1,09.
Тираж 1 прим. Замовне 627.